

(המשך מעמוד 27)

המנדט הבריטי. פעם היה שם בית-חולים ערבי לחולי-נפש. במשך שנים רבות, אחרי קום המדינה, עמד הבניין הישן בשיממונו. עד שלפני כשמונה שנים רכש אותו סוחר המכוניות תל-אביבי יעקב אפשטיין, והקים בו ובחצרו מיגרש לסחר במכוניות משו-משות.

כדי לרבע את שטח מיגרשו ולגדרי היה אפשטיין זקוק לכיברת-קרקע. בשטח של כ-240 מ"ר, ליד המיגרש שרכש, חלקה זו היתה שייכת למיגרשיהם של האחים אהרון ואברהם רובינשטיין.

כיוון שאהרון רובינשטיין לא תיכנן באור תה תקופה לבנות באיזור זה, הוא הסכים להתיר לאפשטיין להשתמש בחלקת-אלוהים-הקטנה שלו שליד הבית הערבי הישן, ללא תמורה, מילכד תמורה של הסכם ג'נטלמני.

היה ביניו הסכם "מספר אפשטיין, שכאשר ארצה למכור את המיגרש שלי, תהיה לרובינשטיין האופציה לקנות אותו ראשון מיד."

הם מפעילים נגדי לחצים כדי שאוחר על המיגרש!

במשך כשמונה שנים חנו מכוניותיו המושמשות של אפשטיין על אדמתו של רובינשטיין, מבלי שאיש טען נגדו דבר. אולם באחרונה הופרעה השלוה ששררה באיזור שקט זה.

אהרון רובינשטיין, בנם חברת האחים רובינשטיין, פנה אל אפשטיין והציע לו לרכוש מידיו את הקרקע, כפי שדובר בשעתו. החברה, שבמניותיה מחזיק גם הפרוססור אמנון רובינשטיין, מראשי היתנועה הדמוקרטית לשינוי רוצה לבנות שורת בתים במקביל לכביש חיפה. כדי שתוכל לעשות זאת עליה לרכוש כמה חלקות-קרקע שאינן שייכות לה. אחת מהן שייכת ליעקב אפשטיין.

לאפשטיין אין כל עניין למכור את מיגרשו. על כל פנים, לא במחיר ובתמורה שמציעים לו הרובינשטיינים.

כ שהם התחילו להציע לי למיגרש, הם דיברו על לשלם תמורתו משהו בסדר-גודל של שניים וחצי מיליון ל"י. אבל לא במזומן. מה שהם מוכנים להציע בשביל המיגרש זה שיש דירת בבתים שהם הולכים לבנות כאן — שאותן אקבל רק בעוד חמש וחצי שנים. איזה מין עסק זה? מה אני פראיר? מה אני אעשה עד אז? איפה אשים את המכוניות שלי?"

כשנוכחו האחים רובינשטיין ובניהם כי אפשטיין מתעקש, הם פנו לעזרת מתווך. היה זה סגן ראש עיריית תל-אביב, יגאל גריפל, הוא ערך פגישה בין אהרון רובינשטיין לבין יעקב אפשטיין.

בינשטיין לבין יעקב אפשטיין, ניסה למצוא את שביל-הזהב כדי שיגיעו ביניהם לעמק-השווה.

"כשלא עשינו עסק", מספר אפשטיין, "התחיל רובינשטיין לאיים עלי. יגאל גריפל בעצמו שמע את האיומים שלו." אלא שהדברים לא נשארו בגדר איומים בלבד. לפתע, החלו מופיעים ברשימו של אפשטיין שוטרים ופקחים שרשמו לו דו"חות על הפעלת עסק ללא-רישיון. כל מיגרשי מכירת הרכב המשומש בעיר פועלים ללא-רישיון. בשעתו, כאשר רצי תה העירייה לסלק את בעלי-המיגרשים מתוך העיר אל פרבריה, היא שיסתה בהם את המיטרה, שרשמה להם דו"חות שבעיקבותיהם נאלצו לשלם קנסות כבדות. אפשטיין היה מן הראשונים שסגרו את המיגרש שהיה לו בקרן הרחובות אבן-גבירול—בלוד בתל-אביב. העתיק את עסקו לדרך חיפה, למקום המרוחק.

"ארבע שנים לא ראיתי כאן שוטר לרפואה, שירשום רפורט. פיתאום, אחר העסק עם רובינשטיין, התחילו להוריד

הרובינשטיינים רוצים לתת לי תמורת המיגרש, דירות בעוד 5 שנים!"

פיע השוטרים ולעשות רפורטים. ובעיקר בות השוטרים באו הבולדוורים."

נראה כי האחים רובינשטיין ובניהם החליטו להעניש את אפשטיין, ליטול ממיגרשו את השטח בגודל של 4x20 מטר השייך להם. כיוון ששטח זה היה מגודר, מוקף בעמודי-חשמל והשלט של המיגרש התנוסס מעליו, הם באו עם דחפורים ופועלים, כדי למנוע כל התנגדות. על המלאכה ניצחו שני בניו של אברהם רובינשטיין, יואב ורמי. כאשר הגיעו למקום גם צלם העולם הזה, כדי לצלם את מלאכת ההריסה, נתקפו השניים זעם. יואב רובינשטיין לא הצליח לרסן את זעמו המשתולל. תחילה החווה כלפי ה"צלם תנועות "מיורחות" גסות. כשזה לא הועיל, החל מיידה בו אבנים כבדות, כשהוא מלווה אותן בחרפות וגידופים.

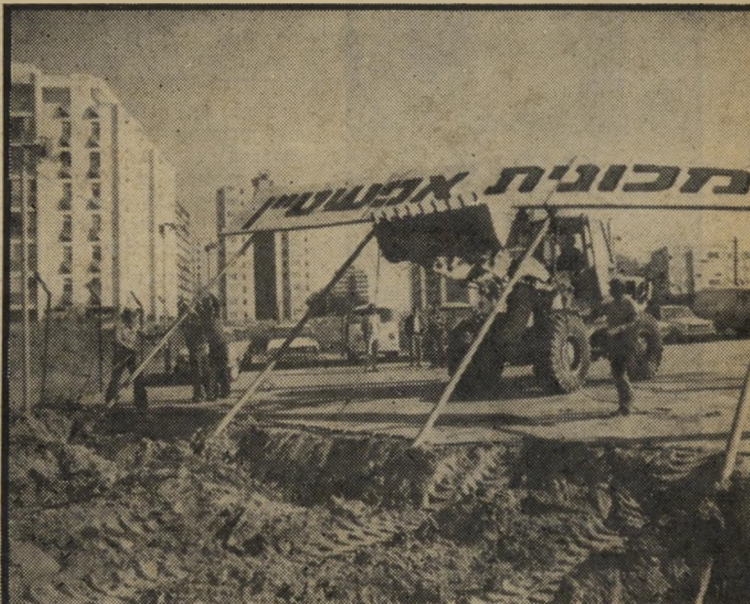
למזלם של שני הצדדים, אין יואב רובינשטיין מיטיב לקלוע. כשנואש ממאמציו לפגוע בצלם, הסתלק מהמקום. הם באו למקום עם אנשי ההוצאה לפועל, מספר אפשטיין. "נתתי להם את החלק שלהם בחזרה. בבקשה — אם הם רוצים להרוס — שיהרסו. אבל הם לא יכולים להכריח אותי בכוח למכור את האדמה שלי!"

כשניסה כתב העולם הזה לקבל את תגובת האחים רובינשטיין לפרשה, נטרק הטלפון בפניו.

האחים רובינשטיין, ידועים כבעלי יד חזקה והשפעה, אבל ספק אם במקרה של אפשטיין הם פגשו באיש הנכון. כדי לגסות לשכנעו בכוח, זוהי אולי הסיבה לכך שיודעידבר סבורים כי הפרשה לא הסתיימה השבוע, ויהיה לה עוד המשך.

האבנים המתגלגלות

יואב רובינשטיין, בנו של הקבלן אברהם רובינשטיין מחברת האחים רובינשטיין, מיישם את השטין שבשמו (שטיין — אבן, באידיש) בחציאות. יואב נראה כשהוא מיידה אבנים לעבר צלם העולם הזה, שבא לצלם אותו בעת הריסת הגדר במיגרש.

הבולדוזר של האחים רובינשטיין הורס את שילטי מיגרש המכוניות של אפשטיין